ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 3ης Μαρτίου 2015*

«Προσφυγή ακυρώσεως — Κρατικές ενισχύσεις — Ενίσχυση που χορηγήθηκε από ολλανδικό δήμο υπέρ ποδοσφαιρικού σωματείου — Απόφαση περί κινήσεως της τυπικής διαδικασίας έρευνας του άρθρου 108, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ — Μέτρο ενισχύσεως που έχει εκτελεσθεί πλήρως κατά τον χρόνο εκδόσεως της αποφάσεως — Παραδεκτό — Πράξη δεκτική προσφυγής»

Στην υπόθεση T-251/13,

Gemeente Nijmegen (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενος από τους H. Janssen και S. van der Heul, δικηγόρους,

προσφεύγων,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τους S. Noë και B. Stromsky,

καθής,

με αντικείμενο αίτημα μερικής ακυρώσεως της αποφάσεως C(2013) 1152 τελικό της Επιτροπής, της 6ης Μαρτίου 2013, σχετικά με τις ενισχύσεις που χορηγήθηκαν στους ολλανδικούς επαγγελματικούς ποδοσφαιρικούς συλλόγους Vitesse, NEC, Willem II, MVV, PSV και FC Den Bosch κατά τα έτη 2008 έως 2011 [Κρατική ενίσχυση SA.33584 (2013/C) (ex 2011/NN)].

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Prek, πρόεδρο, I. Labucka (εισηγήτρια) και V. Kreuschitz, δικαστές,

γραμματέας: E. Coulon

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

Διάταξη

Ιστορικό της διαφοράς

1 Μετά από διάφορες καταγγελίες σύμφωνα με τις οποίες πολλοί ολλανδικοί δήμοι είχαν χορηγήσει ενισχύσεις σε επαγγελματικούς ποδοσφαιρικούς συλλόγους που αντιμετώπιζαν οικονομικές δυσχέρειες, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, στις 27 Μαΐου 2011 και στις 6 Ιουλίου 2011, απέστειλε αίτημα παροχής πληροφοριών στο Βασίλειο των Κάτω Χωρών. Οι απαντήσεις στα ερωτήματά της παρελήφθησαν, αντιστοίχως, στις 26 και 28 Ιουλίου 2011 και την 1η Σεπτεμβρίου 2011.

2 Μία από τις επίμαχες ενισχύσεις αφορά την εξαγορά στις 28 Σεπτεμβρίου 2010 εκ μέρους του προσφεύγοντος, Gemeente Nijmegen, του δικαιώματος αγοράς ενός πολυδύναμου αθλητικού συγκροτήματος, του «De Eendracht» (στο εξής: διαδικασία εξαγοράς). Το δικαίωμα αυτό είχε παρασχεθεί στον επαγγελματικό ποδοσφαιρικό σύλλογο Nijmegen Eendracht Combinatie (NEC) βάσει συμβάσεως μισθώσεως του εν λόγω αθλητικού συγκροτήματος μεταξύ του προσφεύγοντος και της NEC.

3 Με την απόφαση C(2013) 1152 τελικό, της 6ης Μαρτίου 2013, σχετικά με τις ενισχύσεις που χορηγήθηκαν στις ολλανδικές επαγγελματικές ποδοσφαιρικές ομάδες Vitesse, NEC, Willem II, MVV, PSV και FC Den Bosch μεταξύ των ετών 2008 και 2011 [Κρατική ενίσχυση (2013/C) (ex 2011/NN)] (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση) η Επιτροπή κίνησε την επίσημη διαδικασία έρευνας του άρθρου 108, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 4, παράγραφος 4, του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 1999, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου [108 ΣΛΕΕ] (ΕΕ L 83, σ. 1), όσον αφορά, μεταξύ άλλων, τη διαδικασία εξαγοράς.

4 Η Επιτροπή, αφού πραγματοποίησε προκαταρκτική αξιολόγηση, εκτίμησε προσωρινά, στην προσβαλλόμενη απόφαση, ότι η διαδικασία εξαγοράς αποτελούσε κρατική ενίσχυση, κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ (βλ. αιτιολογικές σκέψεις 45 έως 50 της προσβαλλομένης αποφάσεως) και ότι υπήρχαν σοβαρές αμφιβολίες ως προς το συμβατό της ενισχύσεως αυτής με την εσωτερική αγορά.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

5 Ο προσφεύγων άσκησε την υπό κρίση προσφυγή με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 6 Μαΐου 2013.

6 Η Επιτροπή, με δικόγραφο που κατέθεσε στις 7 Αυγούστου 2013 στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου, προέβαλε ένσταση απαραδέκτου βάσει του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου.

7 Ο προσφεύγων υπέβαλε τις παρατηρήσεις του επί της ενστάσεως απαραδέκτου στις 26 Σεπτεμβρίου 2013.

8 Στις 26 Μαΐου 2014 το Γενικό Δικαστήριο κάλεσε τους διαδίκους να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους επί της επιδράσεως που ασκεί στην παρούσα υπόθεση η απόφαση της 21ης Νοεμβρίου 2013, Deutsche Lufthansa (C-284/12, Συλλογή, EU:C:2013:755), και η διάταξη της 4ης Απριλίου 2014, Flughafen Lübeck (C-27/13, EU:C:2014:240). Οι διάδικοι απάντησαν εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

9 Με το δικόγραφο της προσφυγής ο προσφεύγων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση «στο μέτρο που η απόφαση αυτή αφορά την κρατική ενίσχυση που φέρεται ότι δόθηκε στη NEC»·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

10 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη·

— να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.

11 Με τις παρατηρήσεις του επί της ενστάσεως απαραδέκτου, ο προσφεύγων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την ένσταση απαραδέκτου·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

12 Κατά το άρθρο 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, αν ένας διάδικος το ζητήσει, το Γενικό Δικαστήριο μπορεί να κρίνει επί του παραδεκτού χωρίς να εισέλθει στην ουσία. Κατά δε την παράγραφο 3 του ίδιου άρθρου, η διαδικασία συνεχίζεται προφορικά, εκτός αν το Γενικό Δικαστήριο αποφασίσει άλλως.

13 Εν προκειμένω, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι έχει διαφωτιστεί επαρκώς από τη δικογραφία και δεν απαιτείται να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

Επιχειρήματα των διαδίκων

14 Στην ένσταση απαραδέκτου η Επιτροπή επισημαίνει, καταρχάς, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αποτελεί προκαταρκτικό ή αμιγώς προπαρασκευαστικής φύσεως μέτρο και ότι η τελική της θέση επί της επίμαχης ενισχύσεως καθορίζεται στην απόφαση που λαμβάνεται μετά τη διεξαγωγή της επίσημης διαδικασίας έρευνας.

15 Στη συνέχεια η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά, εν προκειμένω, ένα μέτρο που έχει εκτελεσθεί πλήρως, με αποτέλεσμα η εν λόγω απόφαση να μην επιβάλλει στα κράτη μέλη την υποχρέωση αναστολής της εκτελέσεως του μέτρου, σε αντίθεση με ό,τι ισχύει για μέτρα που βρίσκονται ακόμη στο στάδιο της εκτελέσεως.

16 Επίσης, κατά την Επιτροπή, τα εθνικά δικαστήρια δεν θα είναι πλέον σε θέση να διατάξουν την αναστολή της υλοποιήσεως της επίμαχης ενισχύσεως, δεδομένου ότι η ενίσχυση αυτή έχει ήδη χορηγηθεί.

17 Όσον αφορά τυχόν επίδραση της αποφάσεως Deutsche Lufthansa, σκέψη 8 ανωτέρω (EU:C:2013:755), και της διατάξεως Flughafen Lübeck, σκέψη 8 ανωτέρω (EU:C:2014:240), στην παρούσα υπόθεση, η Επιτροπή υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι οι αποφάσεις αυτές δεν ασκούν καθοριστική επιρροή. Υπογραμμίζει ότι, κατά τη νομολογία, πρέπει να γίνεται διάκριση μεταξύ των μέτρων ενισχύσεως που έχουν ήδη εκτελεσθεί, όπως είναι η διαδικασία εξαγοράς, και των μέτρων ενισχύσεως πού είναι υπό εκτέλεση. Η Επιτροπή φρονεί, επίσης, ότι για να θεωρηθεί παραδεκτή η προσφυγή απαιτείται να

εκκρεμεί ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων προσφυγή με αντικείμενο την παύση της υλοποιήσεως της ενισχύσεως και την ανάκτηση των ποσών που έχουν ήδη καταβληθεί και υπενθυμίζει ότι ο αποδέκτης της ενισχύσεως έχει πάντα τη δυνατότητα να αμφισβητήσει μια απόφαση όπως η προσβαλλόμενη μέσω της διαδικασίας υποβολής προδικαστικού ερωτήματος.

18 Τέλος, η Επιτροπή επισημαίνει ότι τυχόν αποδοχή του παραδεκτού της προσφυγής θα ερχόταν σε αντίθεση με το σύστημα κατανομής αρμοδιοτήτων μεταξύ της Επιτροπής και του δικαστή της Ένωσης, με τα μέσα δικαστικής προστασίας που προβλέπει η Συνθήκη και με τις επιταγές της ορθής απονομής της δικαιοσύνης και της εύρυθμης διεξαγωγής της διοικητικής διαδικασίας ενώπιόν της, στο μέτρο που ο δικαστής της Ένωσης καλείται να κρίνει ζητήματα επί των οποίων η Επιτροπή δεν είχε ακόμα τη δυνατότητα να λάβει θέση. Η εξέταση της ουσίας μιας τέτοιας προσφυγής θα είχε, έτσι, ως συνέπεια την άκαιρη εξέταση ζητημάτων ουσίας και θα προκαλούσε σύγχυση μεταξύ των διαφόρων σταδίων της διοικητικής και της δικαστικής διαδικασίας.

19 Ο προσφεύγων θεωρεί, καταρχάς, ότι σε αντίθεση προς όσα υποστηρίζει η Επιτροπή, από τη νομολογία του Γενικού Δικαστηρίου δεν μπορεί να συναχθεί ότι πρέπει να γίνει διάκριση μεταξύ των μέτρων που έχουν ήδη εκτελεσθεί και των μέτρων που είναι υπό εκτέλεση.

20 Κατά τον προσφεύγοντα δεν μπορεί να αποκλεισθεί το ενδεχόμενο μια απόφαση όπως η προσβαλλόμενη να παράγει έννομα αποτελέσματα τα οποία καθιστούν παραδεκτή την προσφυγή κατά της αποφάσεως αυτής.

21 Στη συνέχεια ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι ο εθνικός δικαστής δεσμεύεται από τη θέση που διατυπώνει η Επιτροπή στην προσβαλλόμενη απόφαση. Όταν η Επιτροπή έχει αποφασίσει να κινήσει επίσημη διαδικασία ελέγχου, ο εθνικός δικαστής δύναται ή και, ενδεχομένως, οφείλει να διατάξει την προσωρινή ανάκτηση της επίμαχης ενισχύσεως. Σε περίπτωση διαστάσεως απόψεων μεταξύ του εθνικού δικαστή και της Επιτροπής, ο εθνικός δικαστής δεν μπορεί να απορρίψει αίτημα ανακτήσεως της ενισχύσεως χωρίς να υποβάλει προηγουμένως προδικαστικό ερώτημα στο Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 267 ΣΛΕΕ.

22 Όσον αφορά την επίδραση που ασκεί στην παρούσα υπόθεση η απόφαση Deutsche Lufthansa, σκέψη 8 ανωτέρω (EU:C:2013:755), και η διάταξη Flughafen Lübeck, σκέψη 8 ανωτέρω (EU:C:2014:240), ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι από τη νομολογία προκύπτει ότι απόφαση όπως η προσβαλλόμενη έχει δεσμευτική και άνευ αιρέσεων ισχύ, με αποτέλεσμα τα εθνικά δικαστήρια να υποχρεούνται να θεωρήσουν ως δεδομένο ότι υπήρξε παράβαση της υποχρεώσεως αναστολής που προβλέπεται στο άρθρο 108, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ και να λάβουν κατάλληλα μέτρα στο πλαίσιο των διαδικασιών που εκκρεμούν ενώπιόν τους. Κατά τον προσφεύγοντα ο εθνικός δικαστής δεν επιτρέπεται πλέον να κρίνει στο πλαίσιο διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιόν του αν το μέτρο για το οποίο η Επιτροπή αποφάσισε να κινήσει την επίσημη διαδικασία έρευνας αποτελεί κρατική ενίσχυση, ακόμα και αν οι εκτιμήσεις που διατύπωσε η Επιτροπή στην απόφασή της έχουν προκαταρκτικό χαρακτήρα.

23 Ο προσφεύγων υποστηρίζει, επίσης, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση προκαλεί αρνητικές συνέπειες, λόγω των σοβαρών αμφιβολιών που γεννά ως προς τη νομιμότητα του επίμαχου μέτρου. Κατά τον προσφεύγοντα η δυνατότητα επικλήσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και οι επιπτώσεις στις εμπορικές σχέσεις της NEC αποτελούν έννομες συνέπειες της αποφάσεως αυτής, ανεξάρτητες από την υποχρέωση αναστολής της εκτελέσεως του επίμαχου μέτρου.

24 Η Επιτροπή υποστηρίζει επ' αυτού ότι τα ανωτέρω αποτελούν πρακτικές συνέπειες οι οποίες δεν μπορούν να θεωρηθούν ως δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα που μεταβάλλουν ουσιωδώς την έννομη κατάσταση του προσφεύγοντος.

25 Κατά τον προσφεύγοντα οι αμφιβολίες σχετικά με τη νομιμότητα του επίμαχου μέτρου επιφέρουν επίσης αρνητικές συνέπειες στον έλεγχο νομιμότητας που προβλέπει η νομοθεσία για την τοπική αυτοδιοίκηση και πραγματοποιείται από τον αρμόδιο ελεγκτή. Έτσι ο ελεγκτής, όταν στο πλαίσιο του ελέγχου που πραγματοποιεί διαπιστώνει πιθανή παρανομία για την οποία δεν δίνονται εξηγήσεις από τον προσφεύγοντα, οφείλει να προβεί σε σχετική αναφορά στην έκθεσή του, με αποτέλεσμα η προσβαλλόμενη απόφαση να επηρεάζει την κατάσταση του προσφεύγοντα.

26 Τέλος, ο προσφεύγων φρονεί ότι ο προσωρινός χαρακτήρας της εκτιμήσεως της Επιτροπής επί της υπάρξεως, εν προκειμένω, κρατικής ενισχύσεως δεν επηρεάζει το παραδεκτό της προσφυγής, στο μέτρο που η απόφαση έχει ή θα έχει αυτοτελή έννομα αποτελέσματα. Το Γενικό Δικαστήριο οφείλει, κατ' αρχήν, να ασκεί πλήρη έλεγχο επί αποφάσεως κινήσεως της επίσημης διαδικασίας ελέγχου, όπως είναι η προσβαλλόμενη. Ο έλεγχος αυτός περιορίζεται, πάντως, στο ζήτημα κατά πόσον η Επιτροπή, βάσει τον πληροφοριών που διέθετε, μπορούσε βάσιμα να κρίνει προσωρινά ότι υπήρχε ενίσχυση, ή έστω ότι υπήρχαν σοβαρές αμφιβολίες.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

27 Υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, προσφυγή ακυρώσεως κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ μπορεί να ασκηθεί κατά οποιασδήποτε πράξεως των θεσμικών οργάνων, ανεξαρτήτως της φύσεως ή της μορφής της, η οποία σκοπεί στην παραγωγή δεσμευτικών εννόμων αποτελεσμάτων, ικανών να θίξουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας ουσιωδώς τη νομική του κατάσταση (βλ. απόφαση της 17ης Ιουλίου 2008, Αθηναϊκή Τεχνική κατά Επιτροπής, C-521/06 P, Συλλογή, EU:C:2008:422, σκέψη 29 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

28 Επισημαίνεται, επίσης, ότι στην περίπτωση πράξεων ή αποφάσεων που τυγχάνουν επεξεργασίας σε περισσότερα στάδια και που αποτελούν, ιδίως, την κατάληξη μιας εσωτερικής διαδικασίας, πράξεις δεκτικές προσφυγής αποτελούν, καταρχήν, μόνον τα μέτρα τα οποία καθορίζουν οριστικώς τη θέση του οργάνου κατά το πέρας της διαδικασίας αυτής και όχι τα ενδιάμεσα μέτρα των οποίων ο σκοπός συνίσταται στην προετοιμασία της τελικής αποφάσεως (βλ. αποφάσεις της 11ης Νοεμβρίου 1981, IBM κατά Επιτροπής, 60/81, Συλλογή, EU:C:1981:264, σκέψη 10· της 18ης Δεκεμβρίου 1992, Cimenteries CBR κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-10/92 έως T-12/92 και T-15/92, Συλλογή, EU:T:1992:123, σκέψη 28, και διάταξη της 21ης Νοεμβρίου 2005, Tramarin κατά Επιτροπής, T-426/04, Συλλογή, EU:T:2005:405, σκέψη 25).

29 Όσον αφορά απόφαση της Επιτροπής να κινήσει επίσημη διαδικασία ελέγχου μιας κρατικής ενισχύσεως, όπως η προσβαλλόμενη απόφαση, από τη νομολογία προκύπτει ότι μια τέτοια απόφαση μπορεί να είναι πράξη δεκτική προσφυγής στο μέτρο που δύναται να έχει αυτοτελή έννομα αποτελέσματα (βλ., υπ' αυτή την έννοια, αποφάσεις της 9ης Οκτωβρίου 2001, Ιταλία κατά Επιτροπής, C-400/99, Συλλογή, στο εξής: απόφαση Tirrenia, EU:C:2001:528, σκέψεις 62 και 69· της 24ης Οκτωβρίου 2013, Deutsche Post κατά Επιτροπής, C-77/12 P, EU:C:2013:695, σκέψη 53, και της 23ης Οκτωβρίου 2002, Diputación Foral de Álava κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-346/99 έως T-348/99, Συλλογή, EU:T:2002:259, σκέψη 33 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία), δηλαδή όταν η απόφαση αυτή είναι νομικά δεσμευτική κατά τρόπο άμεσο και βέβαιο έναντι του κράτους μέλους που είναι ο αποδέκτης της και του ή των δικαιούχων του επίμαχου μέτρου ενισχύσεως.

30 Τούτο συμβαίνει σε περίπτωση που επιβάλλεται σε κράτος μέλος η υποχρέωση αναστολής μέτρου ενισχύσεως το οποίο έχει τεθεί σε εφαρμογή χωρίς προηγούμενη γνωστοποίηση και το οποίο είναι ακόμα υπό εκτέλεση κατά την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως περί κινήσεως επίσημης διαδικασίας έρευνας (βλ., υπ' αυτή την έννοια, αποφάσεις Tirrenia, σκέψη 29 ανωτέρω, EU:C:2001:528, σκέψεις 59 και 62, και Deutsche Post κατά Επιτροπής, σκέψη 29 ανωτέρω, EU:C:2013:695, σκέψη 52).

31 Ειδικότερα, κατά τη νομολογία, η απόφαση περί κινήσεως της επίσημης διαδικασίας ελέγχου ενός υπό εκτέλεση μέτρου το οποίο χαρακτηρίζεται ως νέα ενίσχυση από την Επιτροπή, μεταβάλλει κατ' ανάγκην τις έννομες συνέπειες που επάγεται το εξεταζόμενο μέτρο, καθώς και τη νομική θέση των δικαιούχων επιχειρήσεων, ιδίως όσον αφορά τη συνέχιση εκτελέσεως του μέτρου. Όπως προκύπτει από τη νομολογία και δέχεται, άλλωστε, η Επιτροπή, το συμπέρασμα αυτό επιβάλλεται τόσο στην περίπτωση που το υπό εκτέλεση μέτρο θεωρείται από τις αρχές του οικείου κράτους μέλους υφιστάμενη ενίσχυση όσο και στην περίπτωση που οι αρχές θεωρούν ότι το μέτρο δεν αποτελεί κρατική ενίσχυση (βλ., υπ' αυτή την έννοια, αποφάσεις Tirrenia, σκέψη 29 ανωτέρω, EU:C:2001:528, σκέψεις 57 έως 59· Deutsche Post κατά Επιτροπής, σκέψη 29 ανωτέρω, EU:C:2013:695, σκέψη 52, και Diputación Foral de Álava κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 29 ανωτέρω, EU:T:2002:259, σκέψεις 33 και 34).

32 Εξάλλου, έχει κριθεί ότι, όταν η Επιτροπή έχει κινήσει την επίσημη διαδικασία έρευνας για κάποιο υπό εκτέλεση μέτρο ενισχύσεως, τα εθνικά δικαστήρια οφείλουν να διατάσσουν όλα τα αναγκαία μέτρα που απαιτούνται για να επέλθουν οι συνέπειες τυχόν παραβάσεως της υποχρεώσεως αναστολής της εκτελέσεως του εν λόγω μέτρου.

33 Προς τούτο, τα εθνικά δικαστήρια δύνανται να αποφασίσουν να ανασταλεί η εκτέλεση του επίμαχου μέτρου και να διατάξουν την ανάκτηση των ποσών που έχουν ήδη καταβληθεί. Δύνανται επίσης να διατάξουν προσωρινά μέτρα για τη διασφάλιση, αφενός, των συμφερόντων των ενδιαφερόμενων μερών και, αφετέρου, της αποτελεσματικότητας της αποφάσεως της Επιτροπής να κινήσει την τυπική διαδικασία έρευνας (απόφαση Deutsche Lufthansa, σκέψη 8 ανωτέρω, EU:C:2013:755, σκέψεις 42 και 43).

34 Υπό το πρίσμα των ανωτέρω πρέπει να εξετασθεί αν η προσβαλλόμενη απόφαση, που αφορά το επίμαχο μέτρο, είναι νομικά δεσμευτική κατά τρόπο άμεσο και βέβαιο έναντι του κράτους μέλους που είναι ο αποδέκτης της αποφάσεως και του ή των δικαιούχων του επίδικου μέτρου.

35 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται, αφενός, ότι η διαδικασία εξαγοράς είχε ήδη υλοποιηθεί πλήρως κατά τον χρόνο εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως.

36 Αφετέρου, η απόφαση αυτή αφορά προφανώς ένα νέο μέτρο ενισχύσεως το οποίο δεν έχει γνωστοποιηθεί και για το οποίο ο προσφεύγων δεν υποστήριξε ότι αποτελεί υφιστάμενη ενίσχυση ώστε να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η απόφαση αυτή συνεπάγεται αυτοτελή έννομα αποτελέσματα για τον λόγο και μόνον ότι η Επιτροπή επέλεξε τη διαδικασία του άρθρου 108, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 30ής Ιουνίου 1992, Ισπανία κατά Επιτροπής, C-312/90, Συλλογή, EU:C:1992:282, σκέψεις 20 έως 24).

37 Σε αντίθεση προς την απόφαση περί κινήσεως της τυπικής διαδικασίας έρευνας όσον αφορά υπό εκτέλεση μέτρο, απόφαση τέτοιας φύσεως σχετική με μέτρο το οποίο έχει εκτελεσθεί πλήρως δεν συνεπάγεται, κατ' αρχήν, αυτοτελή έννομα αποτελέσματα, καθόσον δεν είναι νομικά δεσμευτική κατά τρόπο άμεσο και βέβαιο έναντι του κράτους μέλους που είναι ο αποδέκτης της αποφάσεως και του ή των δικαιούχων του επίμαχου μέτρου ενισχύσεως.

38 Έτσι, παρατηρείται, καταρχάς, ότι δεν αμφισβητείται εν προκειμένω ότι το επίμαχο μέτρο δεν μπορεί να ανασταλεί, δεδομένου ότι είχε εκτελεσθεί πλήρως κατά τον χρόνο εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως.

39 Επομένως, όσον αφορά την αναστολή του επίμαχου μέτρου, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν μπορεί να αναπτύξει άμεσο, βέβαιο και επαρκώς δεσμευτικό αποτέλεσμα έναντι του κράτους μέλους και, ειδικότερα, έναντι των εθνικών δικαστικών αρχών.

40 Δεύτερον, λόγω του περιεχομένου και της εμβέλειάς της, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν μπορεί να θεμελιώσει την υποχρέωση του οικείου κράτους μέλους να λάβει μέτρα για την ανάκτηση της ενισχύσεως που χορηγήθηκε με το επίμαχο μέτρο.

41 Πράγματι, από τον κανονισμό 659/1999 προκύπτει ότι, για να επιβάλει η Επιτροπή σε βάρος του οικείου κράτους μέλους την υποχρέωση προσωρινής ανακτήσεως της ενισχύσεως, πρέπει να πληρούνται αυστηρές προϋποθέσεις.

42 Συγκεκριμένα, το άρθρο 11, παράγραφος 2, του κανονισμού 659/1999 απαιτεί να μην υπάρχουν αμφιβολίες περί του χαρακτήρα του συγκεκριμένου μέτρου ως ενισχύσεως, να υπάρχει ανάγκη κατεπείγουσας λήψεως μέτρων και να συντρέχει σοβαρός κίνδυνος προκλήσεως ουσιώδους και ανεπανόρθωτης ζημίας σε ανταγωνιστή.

43 Τέτοιου είδους προϋποθέσεις, που έχουν θεσπιστεί για την έκδοση χωριστής αποφάσεως με διαφορετικό περιεχόμενο από την προσβαλλόμενη απόφαση, συνιστούν ενδείξεις περί του ότι δεν υφίσταται για το κράτος μέλος που είναι αποδέκτης της αποφάσεως γενική υποχρέωση ανακτήσεως των παρανόμως καταβληθεισών ενισχύσεων, απορρέουσα από την απόφαση αυτή και μόνον.

44 Επίσης, ακόμη και αν ο εθνικός δικαστής κρίνοντας επί σχετικού αιτήματος έχει ενδεχομένως την υποχρέωση να διατάξει την ανάκτηση ενισχύσεως, είτε το επίμαχο μέτρο κατά τον χρόνο εκδόσεως της αποφάσεως περί κινήσεως επίσημης διαδικασίας έρευνας είναι υπό εκτέλεση είτε όχι, το γεγονός αυτό δεν καθιστά την ανωτέρω απόφαση νομικά δεσμευτική κατά τρόπο άμεσο και βέβαιο.

45 Πράγματι, η υποχρέωση που βαρύνει τον εθνικό δικαστή να διατάξει ασφαλιστικά μέτρα στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς που σχετίζεται με πιθανό μέτρο ενισχύσεως υφίσταται εφόσον συντρέχουν προϋποθέσεις που δικαιολογούν τη λήψη των μέτρων αυτών, ήτοι, εφόσον ο χαρακτηρισμός του μέτρου ως κρατικής ενισχύσεως δεν επιδέχεται αμφισβήτηση, η ενίσχυση πρόκειται να χορηγηθεί ή έχει ήδη χορηγηθεί και έχει διαπιστωθεί ότι συντρέχουν εξαιρετικές περιστάσεις που καθιστούν μη προσήκουσα την ανάκτηση (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 11ης Μαρτίου 2010, CELF και ministre de la Culture et de la Communication, C-1/09, Συλλογή, EU:C:2010:136, σκέψη 36).

46 Εξάλλου, υπογραμμίζεται ότι δεν υφίσταται κάποια απόλυτη και άνευ όρων υποχρέωση του εθνικού δικαστή να υιοθετήσει αυτομάτως την προσωρινή εκτίμηση της Επιτροπής. Έχει κριθεί, μεταξύ άλλων, ότι σε περίπτωση που το εθνικό δικαστήριο έχει αμφιβολίες ως προς το ζήτημα αν το επίμαχο μέτρο συνιστά κρατική ενίσχυση υπό την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ ή ως προς το κύρος ή την ερμηνεία της αποφάσεως να κινηθεί η επίσημη διαδικασία έρευνας, αφενός, δύναται να ζητήσει από την Επιτροπή διευκρινίσεις και, αφετέρου, δύναται ή οφείλει, σύμφωνα με το άρθρο 267, δεύτερο και τρίτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, να θέσει προδικαστικό ερώτημα στο Δικαστήριο (απόφαση Deutsche Lufthansa, σκέψη 8 ανωτέρω, EU:C:2013:755, σκέψη 44).

47 Τέλος, σε κάθε περίπτωση, επισημαίνεται ότι εν προκειμένω δεν προβλήθηκε από τον προσφεύγοντα ότι εκκρεμεί προσφυγή ενώπιον εθνικού δικαστηρίου.

48 Επομένως, όσον αφορά την ανάκτηση της ενισχύσεως, διαπιστώνεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν είναι νομικά δεσμευτική κατά τρόπο άμεσο και βέβαιο έναντι του κράτους μέλους και, ιδίως, έναντι των εθνικών δικαστηρίων.

49 Τρίτον, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι οι επιπτώσεις που έχει στις εμπορικές σχέσεις της NEC η αβεβαιότητα ως προς τη νομιμότητα του επίμαχου μέτρου προσδίδουν αυτοτελή έννομα αποτελέσματα στην προσβαλλόμενη απόφαση.

50 Πράγματι, δεν υφίσταται κανένας αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της αμφιβολίας σχετικά με τη νομιμότητα του επίμαχου μέτρου και τη μεταβολή της νομικής καταστάσεως του προσφεύγοντα.

51 Εξάλλου, η εμπορική αβεβαιότητα και η αντίληψη των λοιπών επιχειρηματιών ως προς την κατάσταση του δικαιούχου της ενισχύσεως, όπως είναι ο προσφεύγων εν προκειμένω, δεν μπορούν να θεωρηθούν ως δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα, εφόσον πρόκειται απλώς για πρακτικές συνέπειες και όχι για έννομα αποτελέσματα τα οποία παράγει η απόφαση περί κινήσεως της τυπικής διαδικασίας έρευνας (βλ., υπ' αυτή την έννοια και κατ' αναλογίαν, διάταξη της 7ης Ιουλίου 1981, IBM κατά Επιτροπής, 60/81 R και 190/81 R, Συλλογή, EU:C:1981:165, σκέψη 19· αποφάσεις της 1ης Δεκεμβρίου 2005, Ιταλία κατά Επιτροπής, C-301/03, Συλλογή, EU:C:2005:727, σκέψη 30, και της 20ής Μαΐου 2010, Γερμανία κατά Επιτροπής, T-258/06, Συλλογή, EU:T:2010:214, σκέψη 151).

52 Έτσι, ο προσφεύγων δεν μπορεί να υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση παρήγαγε δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να θίξουν τα συμφέροντά του, μεταβάλλοντας ουσιωδώς τη νομική του κατάσταση.

53 Κατά συνέπεια, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν μπορεί να θεωρηθεί ως πράξη δεκτική προσφυγής.

54 Επομένως, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

55 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι ο προσφεύγων ηττήθηκε, πρέπει να φέρει, εκτός από τα δικά του έξοδα, και τα δικαστικά έξοδα της Επιτροπής, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα αυτής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Καταδικάζει τον Gemeente Nijmegen στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 3 Μαρτίου 2015.

Ο Γραμματέας
E. Coulon

Ο Πρόεδρος
M. Prek